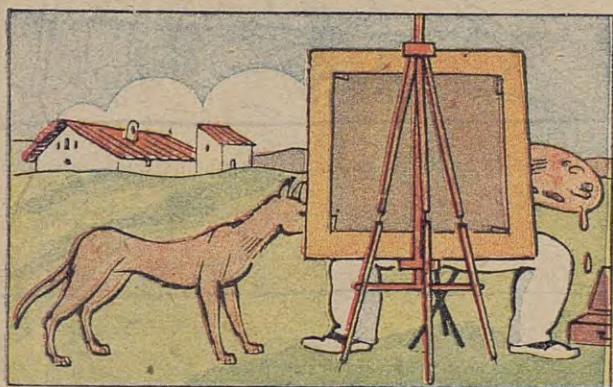

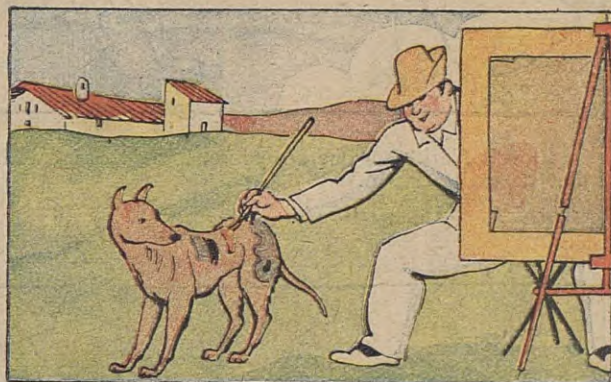
WEROLETT

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

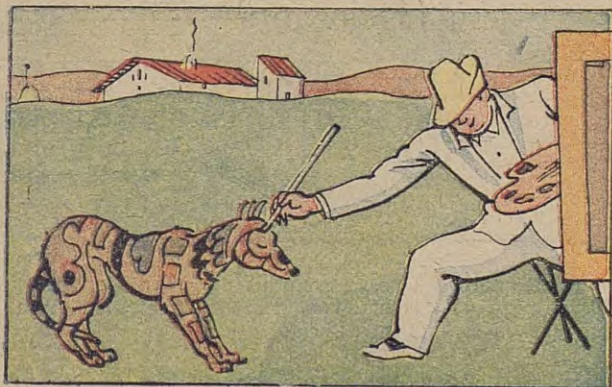
Un rapte d'inspiració

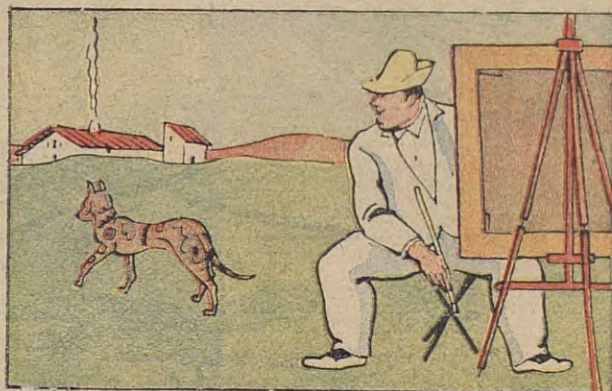
—Quin gos tan amoïnador,
sempre de nas a la tela,
caldrà dar-li una lliçó.

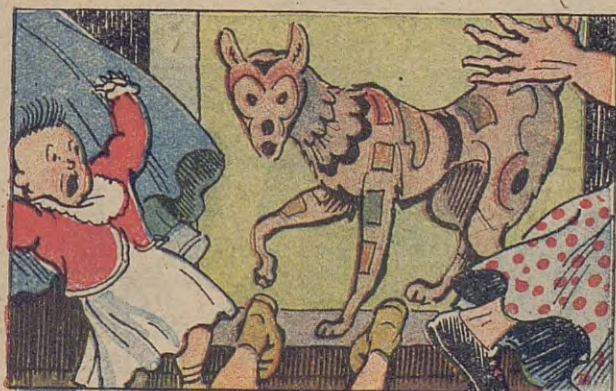
Es veu que l'oli t'agrada.
Va bé: Eixugaré els pinzells
damunt la teva espinada.

Com que veig que ets tan pacient,
vull fer-te una cara nova
d'un estil ben subconscient.—

Quan ja se sent prou guarnit
el gos se'n va cap a casa
amb aires de presumit.

I en traspasar el llindar
hi ha crits, basques i tant pànic,
que no es pot pas explicar.

I el pintor no pot fruitir
del final de l'espectacle
perquè li toca fugir.

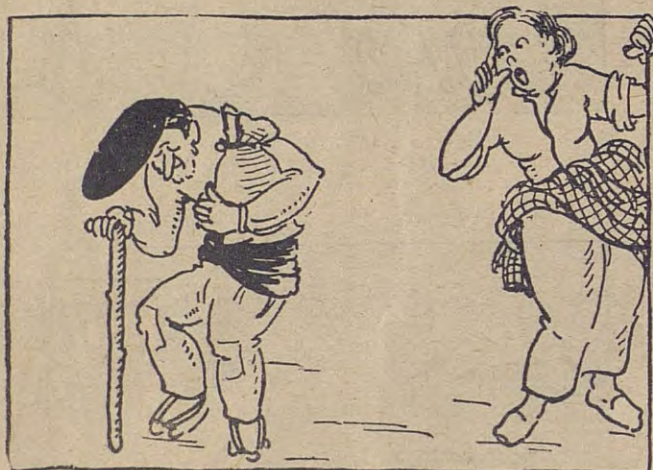
L'interès

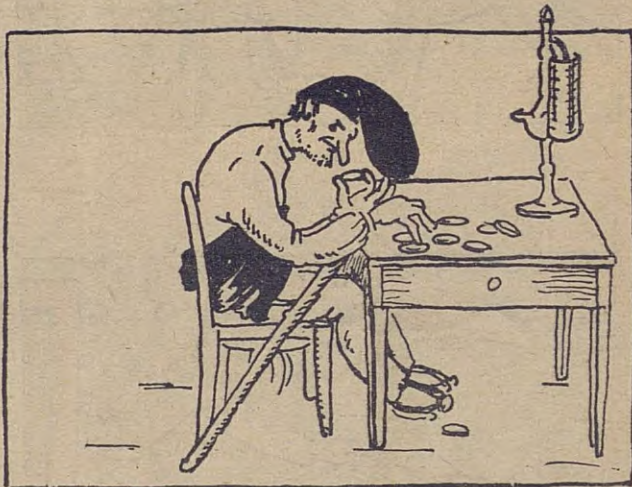
El vell Nasi, com que era pobre, tothom es creia amb dret de maltractar-lo.

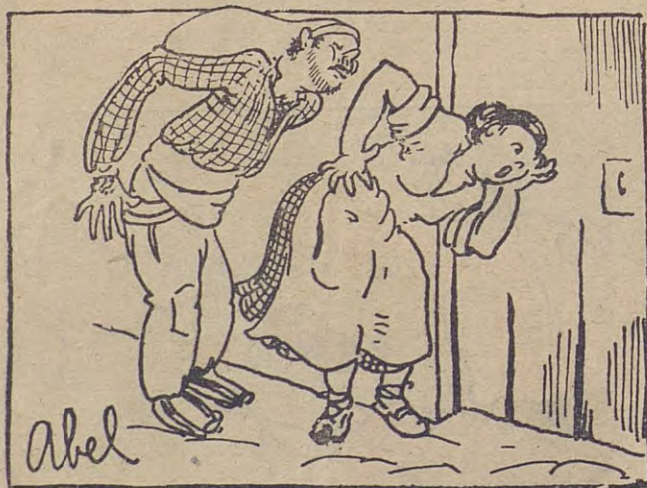
Però ell, astut, va demanar uns quants duros sols per unes hores.

Va agafar un sac de pedruscall i va procurar que la jove veïes que mirava d'amagar-se.

Es va tancar a la seva cambra i es va estar un parell d'hores comptant els mateixos duros, deixant, de tant en tant, que en caigués un a terra.

El dring de la plata va atraure a marit i muller.

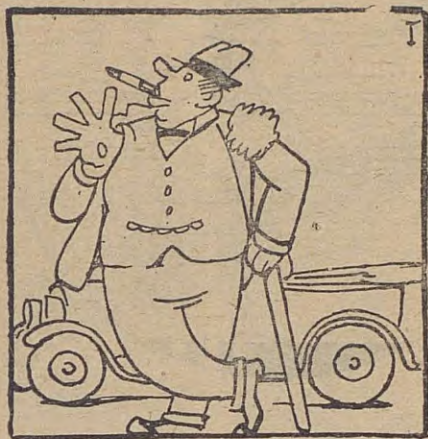

Que des d'aquell dia el varen cuidar amb totes les atencions... per veure si els deixava l'herència.

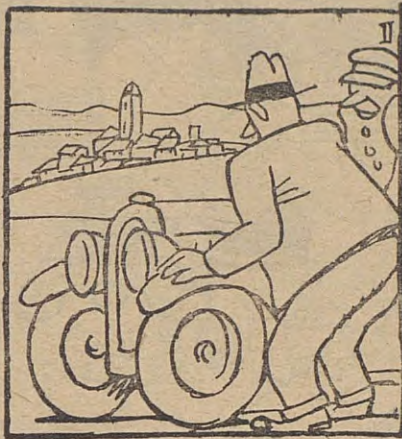
Un automòbil "Fort"

Dibuixos d'en CORNET

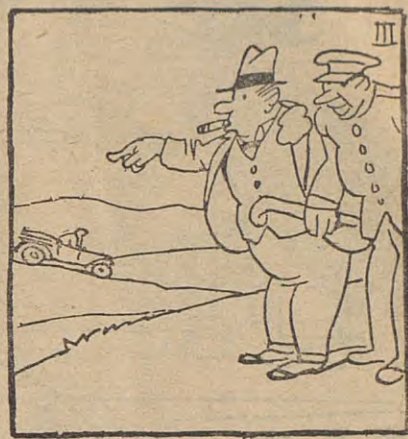
Per en GUILLEM D'OLORO

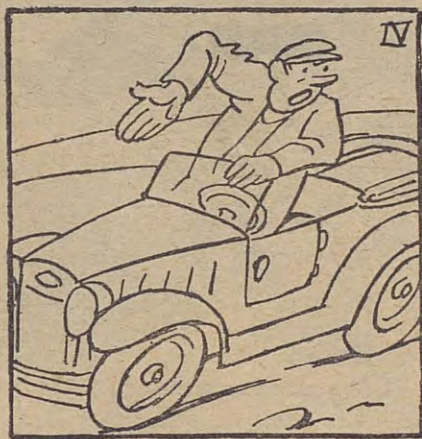
Enric de Poc té un super-automòbil de dotze cilindres, d'aquells que no s'espatllen mai.

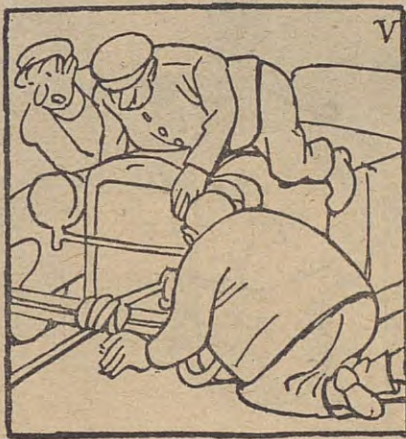
Però, vegeu si és pega! Es queda sense ni una gota de benzina a dos quilòmetres d'una població molt enlairaada.

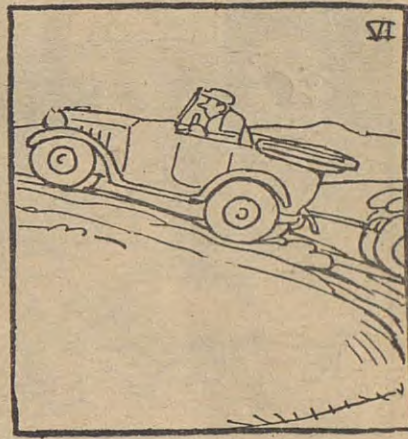
S'acosta un soroll de llauna... Es l'auto d'en Pep Pelat, vell i atrotinat, que ve fent el mateix camí.

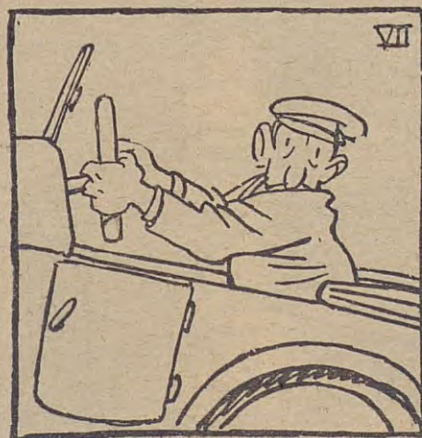
—¿Que els puc ajudar en res?
—Home, ¿que ens podrieu remolcar?
—Ja ho crec!

Lliguen amb una corda l'auto gros a darrera del petit...

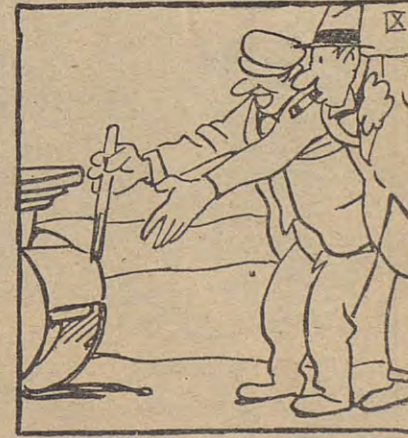
Pif, paf, patam! El vell automòbillet engega carretera amunt arrossegant el luxós vehicle.

—No sé què ho fa que vagi tan poc a poc—diu en Pelat—. Li deu fallar algun cilindre!

Amb molts treballs, però, arriben dalt i llavors hom s'adona d'una gran fumera que surt de les rodes de l'auto gros.

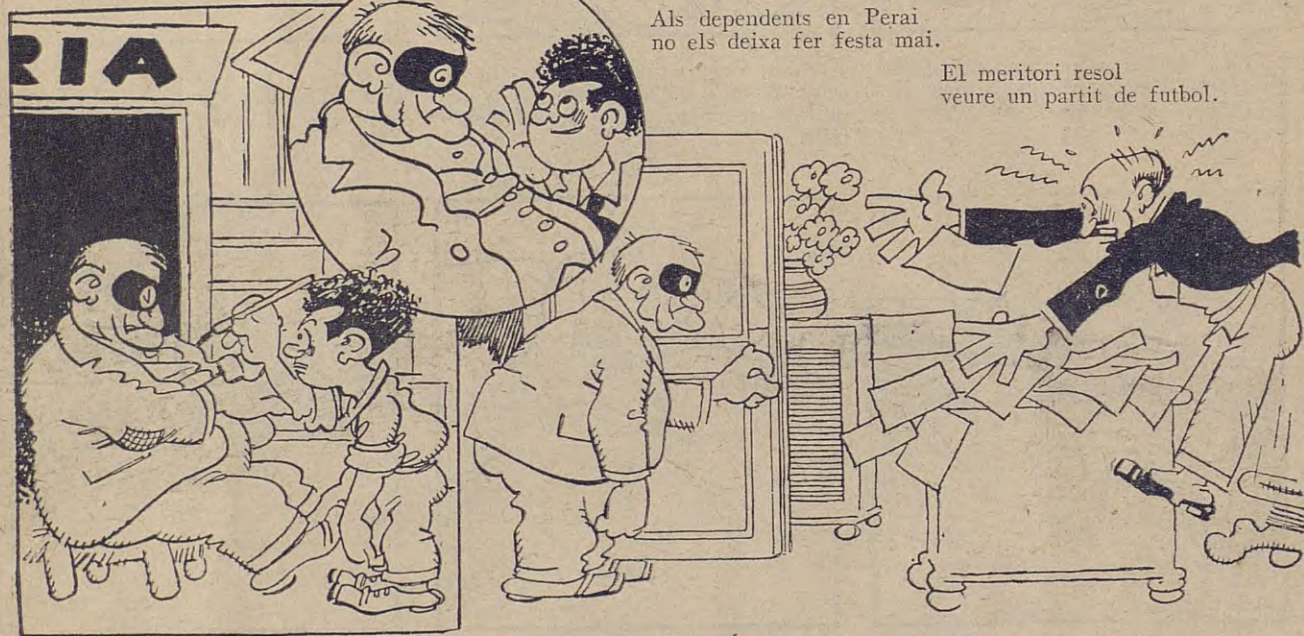
—Es clar que ens costava de pujar!—exclama en Pelat—. Si vostès duïen els frens apretats!

Tot per fer festa

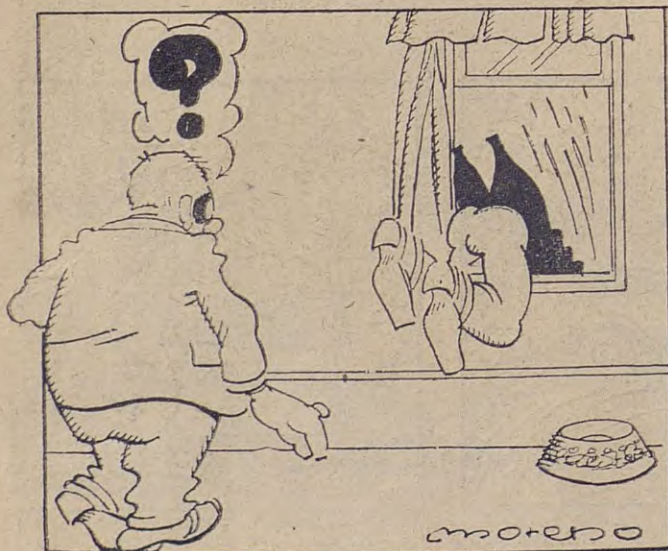
Als dependents en Perai
no els deixa fer festa mai.

El meritori resol
veure un partit de futbol.

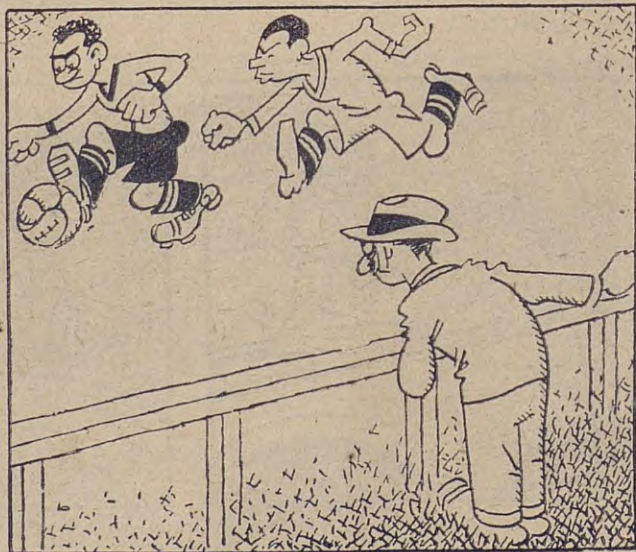

Mentre que el mosso roncava
la cara li emmascarava.

Quan l'amo el veu, aterrit
es pensa que és un bandit.

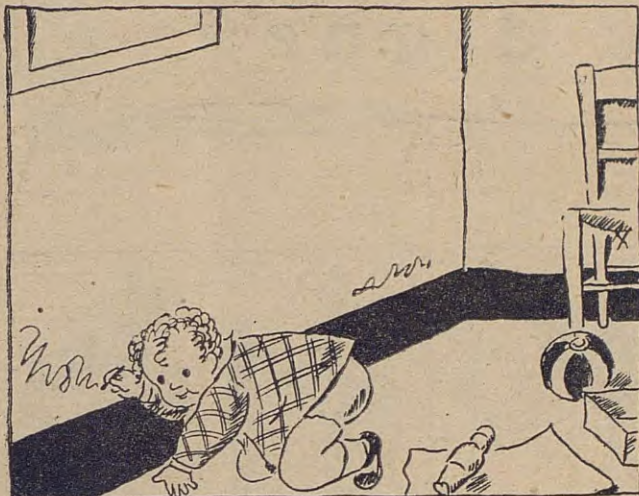

I per evitar palestra
s'escapa per la finestra.

I el meritori ha lograt
veure el partit desitjat.

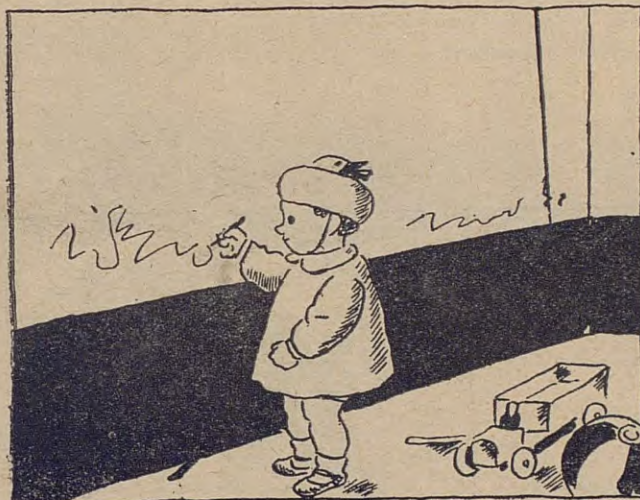
Els gargots d'en Jaumet

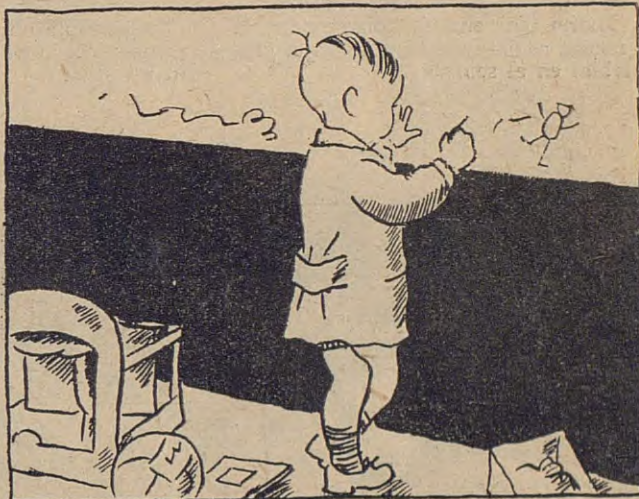
En Jaumet era menut menut que tot just s'arrossegava per terra i ja tenia la dèria de fer gargots per les parets de la seva cambra de jugar.

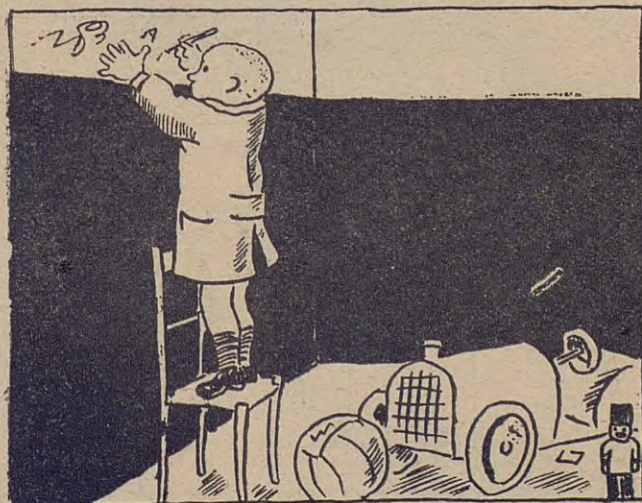
El seu pare, per tapar els gargots, va fer pintar el sòcol deu centímetres més amunt.

En Jaumet va fer-se més grandet que ja caminava i també feia gargots a les parets. El seu pare el va renyar i va fer pintar el sòcol quinze centímetres més amunt.

En Jaumet no tenia esmena. Anava creixent i continuava empastifant les parets. El seu pare, després de deixar-lo sense postres, va fer pintar el sòcol una mica més amunt.

Per castigar-lo, el van fer pelar al zero, però ni així va escarmentar. Portat per la seva dèria, va enfilar-se a una cadira i vinga fer gargots!

El sòcol va anar creixent fins a quedar tota la cambra ben negra com la boca de l'infern. I en Jaumet no va tenir més remei que fer els gargots en un paper, que és per on tenia d'haver començat.

Un home digne

I Hatim Tai era un noble persa, la generositat del qual ha esdevingut proverbial en el seu país.

Cada vespre obria ses portes als necessitats i els donava esplèndids sopars, llit i vestits.

Als seus amics també els donava festins i els feia presents riquíssims.

Naturalment, tots l'estimaven i no li faltava mai un chor de lloances i adulacions

Un dia passejava Hatim Tai pels afores de la vila, acompanyat dels seus amics que anaven fent-li grans elogis.

I trobà un vellet carregat amb un feix de llenya. —¿Per què treballes així?—li preguntà Hatim Tai.

—Per poder menjar, senyor—contestà el vell.—¿Per què no menges a casa d'Hatim Tai i no et costarà res?—digué el noble.

—Senyor—féu el vell—, mentre pugui guanyar-me el pa amb el treball, no vull deure favors a Hatim Tai.

Llavors Hatim Tai, girant-se vers els seus escandalitzats aduladors, els digué: —Aquest home és més noble que jo i més sincer que vosaltres!

La revenja del faquir

LORD Dekols era un noble arruïnat que per no haver de treballar es dedicava a recórrer diverses parts del món, com a perfecte vagabund, aprofitant aquí i allà tots els negocis bruts que trobava. Amb l'excusa de caçar tigres per als museus de Londres, s'internà una vegada pels boscos de l'Índia central, acompanyat so-

—Això és un afer molt senzill—deia el faquir—. Aquí tens un aparell de rellotgeria que, aplicat als fusibles del comptador, apagarà els llums a una hora precisa, la que més et convingui. Quan el menjador sigui a les fosques, prens el collar de Lady Gestiva i te'l fiques a la butxaca. Al mateix temps, aquí tens aquest collar, imitació exacta, però falsa, del veritable. El fiques a la butxaca de Lord Dekols, procurant que surti una mica, perquè en encendre els llums es pugui veure. En la confusió del moment no s'adonà ningú que és fals, i com que tots saben que Lord Dekols és un aventurer, li carregaran la culpa a ell.

El criat quedà convençut.

—Accepto. Vinguem els estris.

El menjador estava ple de persones aristocràtiques, assegudes entorn de taules profusament guarnides i proveïdes de delicats menjars, quan de sobte s'apagaren els llums i hi hagué un moment de gran confusió. Però per

damunt de la confusió dominà el xiscle de Lady Gestiva que sentí com li robaven el preciós collar. Quan s'encengueren els llums, tothom restà estupefacte en veure que el collar de diamants penjava de la butxaca de Lord Dekols.

Aquest, astorat, no trobant paraules per defensar-se, fou detingut i acabà la festa com el rosari de l'aurora, mentre el criat, amb el collar bo a la butxaca, corria cap al barri xinès a entregar-lo al seu legítim propietari, el faquir del temple de Brama.

Dies després, en veure's al jutjat la causa contra Lord Dekols pel robatori del collar, els pèrits comprovaren que la famosa joia era falsa, i el jutge condemnà l'aventurer a retornar a Lady Gestiva els milions que aquesta li havia pagat i a alguns anys de presidi per estafa i per robatori frustrat.

I així, la pena pels crims que no havia comès el castigà pel seu robatori veritable.

DE CÒLLABORACIO

—Caram!, en aquesta casa fa un any que hi ha aquest cartell i mai no acaben d'anar-se'n.

lament d'un criat indígena que ell creia de tota confiança.

El fi veritable de l'expedició, però, no era matar tigres ni altra bèstia semblant, sinó recercar en les pagodes solitàries de la selva els tresors amagats que hom suposava existir-hi.

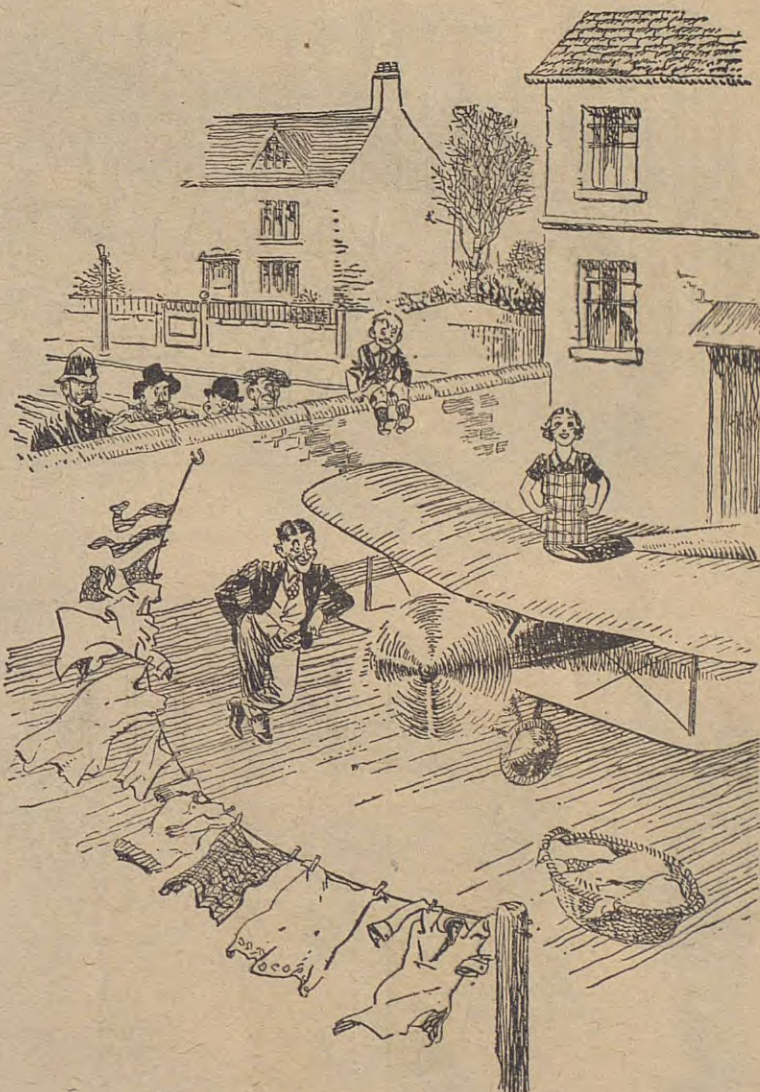
I en un petit temple dedicat al déu Brama, Lord Dekols, pel senzill procediment d'estabornir d'un cop de carabina el faquir que el guardava, s'apoderà del collar de diamants que voltava el coll de l'estàtua del déu.

Amb aquell ric botí, cuità a entornar-se'n cap a terres civilitzades, s'embarcà a Bombai i en arribar a Anglaterra començà les gestions necessàries per vendre el preciós collar.

Amb la gran relació que tenia entre la millor societat anglesa no trigà a trobar comprador, o millor dit, compradora. Lady Gestiva, una riquíssima dama de Londres, li comprà el collar pel preu d'alguns milions de lliures.

Lady Gestiva, ansiant poder lluir la preciosa joia davant del món elegant, féu repartir invitacions per un sopar amb motiu del seu natalici. A aquest sopar hi era convidat també Lord Dekols.

En una taverna del barri xinès de Londres, el criat indi de Lord Dekols i el faquir del temple de Brama que havia acudit en recerca de la seva joia sagrada, parlaven secretament amb un dels criats de Lady Gestiva.

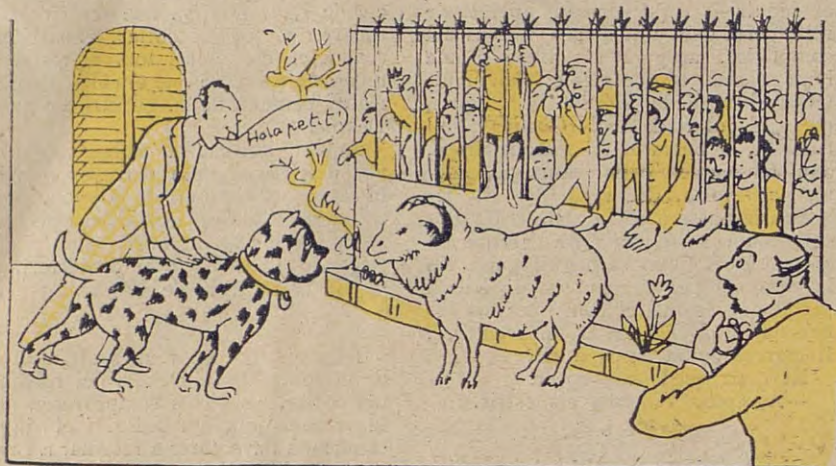

A ca l'aviador eixuguen la bugada.

(De The Humorist)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Per culpa dels animals
tenen disgustos mortals.*

Al jardí el gos i el molat
tenen una discussió.

Tan igual és el combat
que tothom s'ha entusiasmat.

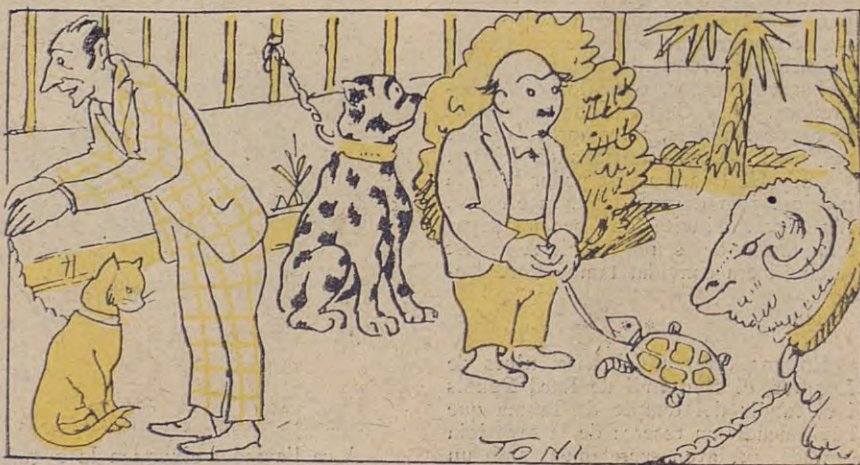
Es presenta a poca estona
una severa persona.

Un cobrador ve després
a emportar-se'ls molts diners.

Un guàrdia també els presenta
una multa que rebenta.

—Quedarem sense una malla
si hi ha alguna altra baralla.

I per més seguretat
tot animal han lligat.